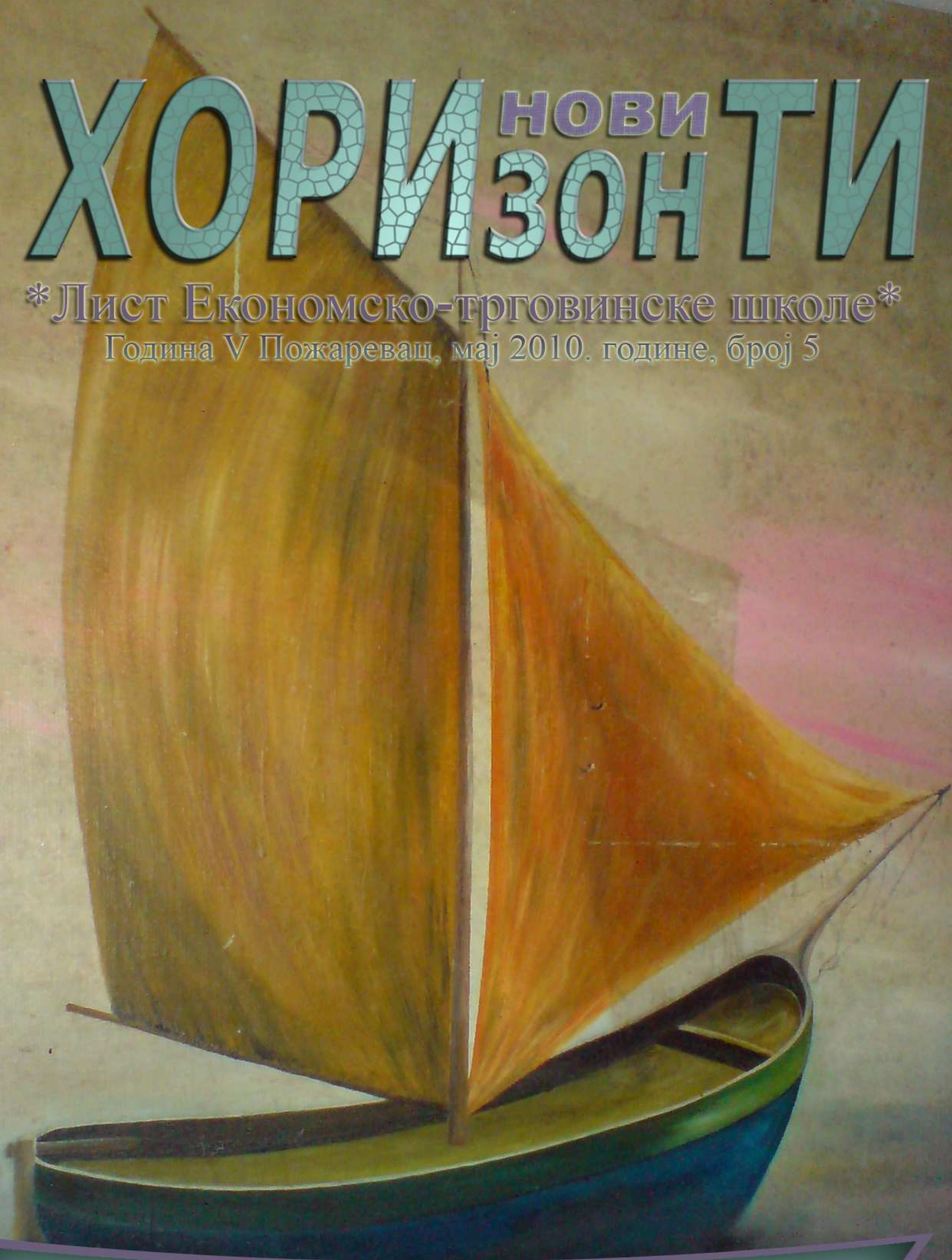


# ХОРИЗОНТИ нови

\*Лист Економско-трговинске школе\*

Година V Пожаревац, мај 2010. године, број 5



16



СТО ШЕЗДЕСЕТ ГОДИНА  
ЕКОНОМСКО-ТРГОВИНСКЕ  
ШКОЛЕ

## Нови хоризонти

Школски лист Економско-трговинске школе, Пожаревац  
Година V, мај 2010. године, број 5



Овако смо изгледали у прошлом броју:



Организациони одбор за обележавање  
160. годишњице постојања школе:



### ∞ САДРЖАЈ ∞ :



Пут у Немачку



Такмичења



Турнири



Екскурзије



Прославе



Стваралаштво

**Директор:** Лука Шешум

**Редакција:** Гордана Вучковић, Драгана Мратић, Лидија Лекић, Радмила Степић, Бранка Дашић, Весна Џино, Зоран Прокић, Дарко Радосављевић, Александар Пајкић, Александар Редић

**Главни и одговорни уредник:** Мр Драгана Мратић

**Насловна страна:** Коста Гошев, Милан Миљковић

**Припрема за штампу:** Лидија Лекић, Радосављевић Дарко, Пајкић Александар

**Штампа:** СЗР „Ситограф“

**Тираж:** 1000

**Сајт школе:** [www.ekonomskapo.edu.rs](http://www.ekonomskapo.edu.rs)

## Годишњица оснивања Економско-трговинске школе 1850 – 2010.

Ове године наша школа обележава 160. годишњицу постојања. Главна прослава биће одржана у октобру 2010. године. У том циљу формиран је Организациони одбор од 32 члана састављен од професора, родитеља и представника локалне самоуправе. Председник овог Одбора је Вукица Васић, заменик градоначелника града Пожаревца, а потпредседник је Лука Шешум, директор школе. Програм обележавања годишњице донео је Организациони одбор у сарадњи са

комисијом за културну и јавну делатност школе. Оформљена је и комисија за израду монографије која ће обухватити период од последњих 10 година рада школе.

Овим програмом желимо да ученицима, професорима, родитељима и локалној заједници укажемо на традицију школе, достигнућа професора и успехе бројних генерација наших ученика у даљем школовању и каријери.

### Програм обележавања 160 година од оснивања школе

**Јануар:** ○ Дан светог Саве

**Март:** ○ Снимање филма о школи  
○ Израда презентације школе  
○ Шаховски турнир

**Април:** ○ Хуманитарна акција - помоћ деци и лицима ометеним у развоју у Стамници  
○ Литерарни конкурс на тему: У школи се живот учи

**Мај:** ○ Ликовна колонија  
○ Отворена врата - за ученике VIII разреда и њихове родитеље  
○ Беседништво  
○ Драмско вече у извођењу ученика

**Септембар:**  
○ Спортски турнири  
○ Квиз знања из економске групе предмета  
○ Дебатни турнир

**Октобар:**  
○ Презентација радова статистичке секције  
○ Књижевно вече  
○ Изложбе:  
- историјат школе  
- ликовни радови  
- кулинарски специјалитети  
- коктели  
- столарски производи  
- ађустирање робе (ученици трговинске струке)  
○ Промоција монографије  
○ Конференција за штампу  
○ Свечана академија.

# Признања



Скупштина Града Пожаревца сваке године поводом градске славе, Свете Тројице, додељује награде и признања истакнутим појединцима и установама за постигнуте резултате у различитим друштвеним областима. Прошле године Економско-трговинска школа добила је повељу за остварене изузетне резултате у области образовања.

## Огледном часу присуствују саветници Министарства просвете

Током фебруара и марта ове године саветници Министарства просвете присуствовали су већем броју часова активне наставе у огледним одељењима Економско-трговинске школе. Они су процењивали квалитет одржаних часова које су бодовали по одређеним критеријумима. Један од најуспешнијих часова је заједнички час енглеског језика, руског језика и пословне комуникације који су осмислиле и одржале професорке Тијана Младеновић, Радица Платанић и Гордана Вучковић. Тема часа била је електронска комуникација, а исход часа је састављање пословних *e-mail* порука на енглеском и руском језику. Час је одржан у одељењу комерцијалиста другог разреда.

Час су посматрали саветници Министарства просвете: Радиша Ђорђевић, Велиша Јоксимовић, Драшко Грујић и неколико професора школе. Часови су оцењени као веома успешни, а саветници су били задовољни припремом и реализацијом часа. Они су напоменули да прави смисао активне наставе јесте у повезивању више сродних предмета, што подразумева већу сарадњу између професора.



Ученици израђују и презентирају своје радове



## Стручна посета немачкој партнерској школи „Роберт Гервиг“ у Сингену



### Огледно одељење III разреда у Немачкој

Прошле године наша школа је успоставила партнерски однос са средњом стручном школом „Robert Gerwig“ из Немачке. Партнерство школа подразумева узајамне посете и размену искустава везаних за извођење наставе. Крајем априла, у пратњи директора Луке Шешум и одељењског старешине Весне Животић, ученици профила комерцијалиста отпутовали су у седмодневну посету немачкој школи у граду Сингену, који се налази близу границе са Швајцарском, у покрајини Баден-Виртенберг.

Ученици су се дуже време припремали за овај пут. Наши професори су у јануару били у радној посети Немачкој, када је направљен детаљни план посете. Такође, Европски покрет у Србији је нашим ученицима одржао интеркултурални тренинг о нормама понашања, обичајима и култури Немачке. Пут је делимично финансиран од стране ученика, а делом је потпомогнут и од стране ГТЗ-а и Европског покрета (невладине организације која учествује у приближавању наше земље ЕУ).

Ученици су припремили презентацију о нашој школи на енглеском језику, вежбали су комуникацију на енглеском и припремили су радове за представљање свог пословања у оквиру виртуелног предузећа. У сарадњи са родитељима прикупљена је обимна документација потребана за реализацију овог путовања. Наши ученици су понели и поклоне за домаћине, пакете Бамбијевих слатких производа.

Програм посете био је изузетно богат и интензиван. На почетку сусрета, током упознавања, ученици су међусобно представили своје градове и школе. Разменили су мишљења о сличностима и разликама живота у Немачкој и Србији. Наши ученици су сазнали да је немачки систем образовања дуалан. То значи да се део образовања одвија у школама, а други део у предузећима која су исказала потребу за одређеним занимањем. Ученици су плаћени за свој рад у привреди, а уз то им је обезбеђено запослење по завршетку школовања. У школи „Robert Gerwig“ има око 2000 ученика, од чега се једна трећина образује за даље школовање, те је њихов образовни програм далеко шири и обимнији од програма ученика који се школују за рад одмах по завршетку школе. После прве године, ученици се тестирањем класификују за једну од ове две могућности. Највећи утисак на наше ученике оставили су часови из предмета Global studies, који обухвата области економије, историје, географије и других предмета. Настава из овог предмета се одвија кроз дебате на енглеском језику.



Приликом пријема код Градоначелника Сингена у Градској већници представљена нам је монументална слика коју је на зиду насликао швајцарски сликар шездесетих година 20. века. Ова импозантна слика заузима централни зид у сали већнице. Слика је подељена у три целине и симболизије тежак пут и препород немачког народа од периода нацизма до данашњих дана. Једна страна слике приказује мрачни део немачке историје, народ који трпи терор нацистичке власти. У средини је Христос, а десно од њега је светла страна композиције која симболизује данашњу развијену земљу. На наше ученике и професоре ова слика је оставила снажан утисак. Градоначелник Сингена нам је пожелео да се и ми ослободимо негативних остатака своје прошлости и да postanемо развијена и отворена земља попут Немачке



У наредним данима ученици су одлазили у немачку школу и присуствовали часовима. Свакодневна комуникација на енглеском језику је много унапредила и обогатила речник и слободу комуникације наших ученика. Програмом је предвиђен и заједнички рад у бироу који се заснива на пословању виртуелног предузећа. У немачкој стручној школи виртуелно предузеће се бави рекламом и пропагандом, што пружа одличне могућности за сарадњу са виртуелним предузећима наше школе.



После активности у школи, свакодневно су организоване заједничке посете знаменитостима регије и излети. Уприличен је и пријем код градоначелника Сингена, чиме су наши ученици било посебно одушевљени. Тиме је ова посета добила шири значај, регионални и медијски. Ученици су такође посетили вулкан и тврђаву поред града Сингена, затим прелеп град Констанз, са богатом историјом и културом, чије грађевине

датирају из 13. века и свака је изузетна на свој начин. Један од најлепших излета је одлазак на водопаде у Швајцарској, који импресионирају посетиоце својом величином и лепотом. Ови заједнички излети су допринели зближавању наших и немачких ученика и упознавању различитих начина живота у школи и ван ње. На тај начин ученици су стекли обострано драгоцену искуство.

Након повратка утисака је било много и сви су веома позитивни и поучни. Очекујемо посету немачких ученика у октобру 2010. Радује чињеница да је далеко већи број заинтересованих ученика из Немачке за долазак у Србију сада, него пре наше посете.



## *И партнери и пријатељи*

Од септембра се чекало на тај дан. Само се о њему причало, размишљало. Само се он очекивао.

Субота. 24. април. Полазак у вечерњим сатима. На пут крећемо испуњени позитивном енергијом и жељом да нам наредни дани остану у најлепшем сећању.

Пут је напоран, али вођени жељом за нечим новим и другачијим, ми то не осећамо. Трудимо се да сваки тренутак испуњемо. Прича, песма, дивљење лепоти Словеније, Аустрије и Немачке.

У недељу поподне стижемо на своје одредиште – Sennhof hostel у Сингену. Немачки ученици су нам приредили топлу добродошлицу. Припремили су нам вечеру, провели неко време са нама а затим нас оставили да се одморимо.

Рано устајање, на које нисмо навикли, поднели смо некако. Затим је уследила посета школи „Robert Gerwig“. Школа нас је све одушевила: великих капацитета, опремљена најмодернијим средствима, уређена и чиста. У њој су смештене учионице, кабинети, али и собе за одмор, кантина, огромна физкултурна сала и све оно што је ученицима потребно. Школу смо посећивали сваког преподнева, сем четвртка. Размењивали смо искуства, водиле дебате и представили своју школу и свој град кроз одговарајућу презентацију.

Остатак дана проводили смо, у зависности од плана, шетајући градом, ишли смо у куповину, проводили време са немачким ученицима. У уторак, посетили смо Konstanz, прелеп историјски град на граници са Швајцарском, а четвртак је био предвиђен за пут до Швајцарске и обилазак познатог водопада. Тај дан је био најлепши. Била сам одушевљена оним што сам видела, а верујем да нисам једина којој је то један од најлепших тренутака проведених тамо. Тог дана је била и опроштајна забава у hostelу. Простор је био испуњен смехом, песмом и игром, добрим расположењем српских и немачких ученика, али и тугом јер је то био последњи дан нашег боравка у Немачкој. У петак, у јутарњим часовима, отиснули смо се пут Србије, тужни што одлазимо, али срећни јер смо провели предивне дане и стекли нове пријатеље.

Схватили смо да за пријатељство и љубав није битна историја, језик којим говоримо, вероисповест, боја коже нити социјалне сличности. Срушили смо све предрасуде, представили себе, своју школу, свој град и своју земљу на најбољи могући начин. Упознали смо друге културе, навике, обичаје, мишљења и научили да их поштујемо, направимо компромис и будемо толерантни. И, што је најважније, стекли пријатељства која ће се, надам се одржати. Нисмо учили за школу, већ за живот.

**Дубравка Ракић, IIIе<sub>2</sub>**





# Такмичења

## Такмичење из трговинског пословања



Такмичење из трговинског пословања са практичном наставом одржано је у Нишу, 26–27. марта 2010. године. Наши ученици су на њему учествовали са успехом, као и низ претходних година.

Представнице наше школе биле су ученице Крстић Ивана и Глигоријевић Невена из ШТ2. Спремала их је професорка трговинског пословања, Цветић Слободанка. Темелјне припреме од око два месеца су се исплатиле, јер су наше ученице екипно освојиле друго место. У појединачној конкуренцији Невена је освојила III, а Ивана IV место. Такмичење се састојало из теоријског и практичног дела. Практични део је у форми игре улога, где су такмичари продавци, а њихов задатак се састоји од дочека потрошача, затим разговора са потрошачем, мерења, обрачуна, наплате, паковања робе и испраћаја потрошача.



За освојена места ученице Невена и Ивана су добиле дипломе и медаље, а за школу су освојиле диплому и пехар.

*Невена Глигоријевић, ШТ2*

## Такмичење из историје



На републичком такмичењу из историје одржаном 8. маја 2010. године у Лозници, учествовао је Илија Ивић, ученик II разреда. У категорији другог разреда средњих стручних школа Илија је освојио треће место са 65 од максималних 67 поена. Успех ученика је и резултат подршке професорке Биљане Ђорђевић.

Након завршетка теста за ученике је организован излет у Тршић, где су могли да се одморе и да се упознају са животом и радом Вука Караџића. По повратку у Лозницу, ученици су сазнали резултате такмичења, а убрзо је уследила и додела диплома најбољим такмичарима. Тиме је завршена још једна успешна година за историчаре, а надамо се још бољим резултатима следеће године.

## Регионална смотре талената

### A BLISTFULL FUTURE THROUGH THE ENGLISH LANGUAGE

The name is Aleksić Živko, a student of The Secondary school of Economics in Požarevac. I was born in Požarevac on the 17<sup>th</sup> of Septembre in 1991, which makes me 18 years old. This is my senior year at high school, and that means that by the end of the year I will probably be attending a university.

I have always been interested in languages, especially English, so it's not hard to imagine that I want to study English at the University of Filology in Belgrade. And hopefully, I'll make it easier on myself by winning one of the first 3 places at the national talents competition on the 5<sup>th</sup> of June in Belgrade, which would secure the max 40 points on the entrance exam for the university. I qualified for the competiton by taking third place in the regional talents competition, which was held in Požarevac on the 8<sup>th</sup> of May. The headline of my essay was "Ninjutsu – the art of survival".



*Зовем се Алексић Живко, ученик сам средње Економске школе у Пожаревцу. Рођен сам у Пожаревцу, 17. септембра 1991, имам 18 година. Ово је последња година мог школовања у средњој школи, што значи да ћу на крају године вероватно поћи на факултет.*

*Увек су ме интересовали страни језици, нарочито енглески, тако да није тешко замислити да желим да студирам енглески језик на Филолошком факултету у Београду. Надам се да ћу себи олакшати уколико освојим једно од прва 3 места на националној смотри талената, 5. јуна у Београду, што би ми обезбедило максималних 40 поена на пријемном испиту за факултет. Квалификовао сам се узевши треће место на регионалној смотри талената, одржаној у Пожаревцу, 8. маја. Наслов мог есеја био је „Нинџуцу - вештина преживљавања“.*

Наши такмичари на републичким такмичењима су били: **Маријан Ђорђевић** IVe1– 4. место из пословне информатике (7. и 8. маја у Нишу), **Марија Живковић** IVe2 – 6. место из основа економије (16. и 17. април у Зрењанину), **Тијана Тошић** IVe3 – 10. место из пословне економије (23. и 24. април у Пироту), **Александар Илић** – 5. место из услуживања са практичном наставом, **Александар Спасић** и **Милош Новаковић** – 11. место из куварства са практичном наставом, **Владислав Велковски** – 1. место на окружном такмичењу рецитатора.





## Школски турнири

### Турнир у малом фудбалу

Економско-трговинска школа организовала је јесењи турнир у малом фудбалу и ове године. Турнир је окупио 18 екипа. У групи А прво место је освојила екипа ТОТАЛНИ ПРОМАШАЈ (ШУ1), док је друго место освојила екипа ПРОКИЋЕВИ АНЂЕЛИ (ПТ1). У групи Б прво место освојила је екипа ОПРОСТИ (Ше3), а друго место ПРОФЕСОРИ. Прво место у групи В освојила је екипа ТЕЛЕТАБИСИ (IVe3), а друго ВЕРОСЛАВИНЕ БЕБЕ (Ie1). У групи Г екипа ГРЕШНИЦИ (IVe2) освојила је прво место, док је другопласирана била екипа АНЂЕЛКИНИ АНЂЕЛИ (Пе2). У саму завршницу овог турнира пласирале су се екипе ОПРОСТИ и ТЕЛЕТАБИСИ. У веома узбудљивом финалу након регуларног тока, резултат је био је 2:2 тако да су одлуку о победнику морали да донесу пенали. Најприбранији од свих на терену био је Бранковић Владан (Шу) који је прво одбранио пенал, а затим и постигао погодак, тако да је епитет најбољег однела екипа ОПРОСТИ. Најбољи играч турнира био је Николић Милош, најбољи стрелац Војиновић Марко, а најбољи голман Бранковић Владан, сви играчи екипе ОПРОСТИ.



### Кошаркашки турнир

На турниру је учествовало 13 екипа распоређених у три групе. Турнир је прошао у доминацији двеју екипа: НЕКИ НОВИ КЛИНЦИ (IE1) и JUMPERS (ШЕ3). Оне су се састале у финалу које је било веома равноправно. Играч одлуке био је Стокић Милош, који је тројком у последњим тренуцима донео победу екипи JUMPERS, док је екипа НЕКИ НОВИ КЛИНЦИ морала да се задовољи другим местом. Најбољи играч био је Душан Стојановић из екипе JUMPERS, док је најбољи стрелац био Ђорић Душан из екипе НЕКИ НОВИ КЛИНЦИ.

**Радосављевић Дарко, IIIe3**

### Шаховски турнир

У склопу обележавања 160 година постојања Економско-трговинске школе, 20. 3. 2010. године одржан је шаховски турнир на коме је учествовало 12 такмичара. Догађај су увеличали садашњи и бивши ученици школе, који су давали подршку свим учесницима.

Шаховски клуб основан је пре три године пре свега да би сви заинтересовани ученици показали своје умеће, али је то и добар амбијент за дружење и забаву.

Турнир је организовала професорка Миладинка Антонијевић заједно са члановима шаховског клуба. На отварању турнира директор школе, Лука Шешум, поздравио је све присутне. Судије на турниру били су др Љубиша Рајковић, професор Живорад Цамић, наставник Велиша Стевановић и Славиша Мицковић, који су и дали допринос у оснивању шаховског клуба.



Прво место освојио је **Милош Грујић**, ученик ШТТ, који је у фебруару учествовао на Турниру централне Србије у Врњачкој Бањи и пласирао се за Првенство Србије. Друго место припало је **Дарку Радосављевићу**, ученику ШЕз, а треће **Милану Филиповићу**, члану клуба који је прошле године завршио школу. Награде су свечано уручене истог дана.



**Јелена Совиљ и Јована Миловановић, IIIeз**

### Резултати спортских општинских и окружних такмичења

#### РУКОМЕТ:

##### Мушка екипа

1. Општинско: I место,
2. Окружно: II место,
3. Међоокружно: III место

#### Крос РТС-а

1. Николић Милица, Iт1: II место
2. Јовановић Сања, Iтт: III место
3. Стаменковић Милена, Шe1: II место
4. Станисављевић Иван, Шe1: II место
5. Симоновић Биљана, IVтт: I место
6. ЕКИПНО: III место

Ученике је спремала и на такмичење водила професор Весна Ристић.



## Новогодишња представа за децу

### “Пловидба најлепшим бродом на свету”



У петак 25. 12. 2009. године у ресторану Економско-трговинске школе додељени су новгодишњи пакетићи деци радника школе. Уз доделу пакетића изведена је и новгодишња представа.

Допловивши бродом жеља, дружина која је вредно припремала ову скромну, али занимљиву представу током распуста, окитила је зелене гранчице јелке и уз песму “Лепојке из Хаване” поздравила најмлађу публику. Осећала се празнична чаролија. Деца су нестрпљиво ишчекивала да им Деда Мраз уручи пакетиће, док им екипа глумаца није украла пажњу, усмеравајући их ка догађајима на сцени, где су се упознали са путницима који такође чекају Нову годину и Деда Мраза.



Велики и поносити капетан брода побринуо се да представљање путника протекне у најбољем реду, уз помоћ марљиве, али поносите краљице која је са собом довела своју кћер, помало размажену принцезу и поспаног краља. За часак је ту дојурила и задихана Црвенкапа, а потом уображена, али брижна сестра Марица и несташни Ивица.

Како би измамио осмехе на лице најмлађој публици, на својој старој метли долеће зли Чаробњак жељан слаткиша који дозива Деда Мраза и Стару Годину претвара у Нову годину. Међу децом је настала права пометња. Када је проблем био решен, Деда Мраз је деци поделио пакетиће.

Празнично вече је протекло уз музику, игру, фотографисање и послужење, а деца су озарених лица напустила просторије школског ресторана.

**Катарина Борисављевић, IIIк**

### Прослава Дана Светог Саве

Уз звуке светосавске химне отпочела је још једна свечаност у част великог светитеља.

Приредба је била управо онаква какав је био и сам свети Сава – скромна, али довољно вредна да окупи велики број професора и ученика који су уживали у изведеним тачкама.

Када се стишао аплауз и сценом завладао мук, изашао је младић одевен у монашке одоре. Изгледом можда није одавао утисак да је управо он Свети Сава, али речи које је казивао тихо, свето и узвишено учиниле су да поверујемо у то.

Музичке тачке у извођењу врло талентованих девојака, унеле су живост и љубитељима добре музике омогућиле



уживање, које није изостало ни код осталог дела публике.

Неизоставне су рецитације којима су се заклињали да ће се борити за српски народ и сачувати нашу веру – наше православље.

Оно што је употпунило приредбу јесте кратак драмски комад у коме Свети Сава измирује браћу уз верно дочарану сценографију. Однекуд је залутала изгубљена срна и испричала своју немилу судбину, али је ипак пронашла утеху и наду у Сведоброне. Ова приредба није имала циљ само да нас добро забави, већ је и носила јасну поруку: једино вредно је човекова доброта, а једини прави пут је пут Божји.



**Марија Костадиновић, IIIе1**



## Екскурзија ученика I разреда

### \* *Economic school excursion* \*

It was 7am, Saturday, March 8<sup>th</sup> as we set out to our excursion to Vojvodina. There were five classes of students organized in two buses. The whole trip was organized by a tourist agency Litas. Our first destination was supposed to be monastery Hopovo, but we had postponed it for later because the bridge we were supposed to cross was being repaired and closed at that moment. We proceeded through an alternative road and made our way towards Sremski Karlovci. We decided to take a break at the town square. The interesting thing about it is that it has a drinking fountain famous for an old legend. It is four-sided and one can drink from whatever side he chooses. As the local guide explained, the legend says that if you drink water from it, you are bound to return to Karlovci sometime in your life, and the love of your life will come from the side of town you drank the water from. After that short break, we visited the oldest Serbian High school of Karlovci, founded in 1971 year. Unfortunately, we couldn't visit the interior because there was an important meeting going on at the time, so we were told about the school's interesting history in the courtyard by one of the school students herself. We also visited the church of St. Nikola.



That was the end of our short stay in Sremski Karlovci, so we proceeded to Novi Sad. As we arrived there, first we visited the Petrovaradin fortress. Funny fact about it is that it was very rarely used in battles, and most of the conflicts were solved in diplomatic ways. It is now used as a stage for the Exit festival. After that we went to the city square and took a break there. Finally we left Novi Sad and set out to Subotica where we stayed in a hotel Patria. There we had dinner and a discotheque.

Tomorrow, as we finished our breakfast, we had a local guide waiting for us in the Subotica's City Hall. We were told about that building's history and then we had a two-hour break before we continued our trip. The next destination was Palić lake. We had some free time to visit the Zoo, and then had lunch at one of the restaurants there. After that we visited Zobnatica-the stud, but it was a dissapointment because we didn't have time to ride the horses. We then proceeded to our final destination, the monastery Hopovo, which was postponed for this time, but then another problem occured. We figured that we would be too late to return to Požarevac if we visited the monastery, so we decided to proceed straight to Požarevac. We had finally arrived in Požarevac at 9pm. I think the excursion went pretty well, and all of us were happy to have undertaken it.

**Марко Фајлер, IТТ**

## Екскурзија ученика II разреда

Дошао је и тај 21. септембар 2009. год. Аутобуси су кренули ка једном од многобројних места које је требало посетити - спомен парку „Крагујевачки октобар“. Сазнали смо о трагичној смрти професора и ђака Крагујевачке гимназије. Обиласком Шумарица видели смо неколико споменика од којих је на нас највећи утисак оставио споменик „V<sub>3</sub>“ који је подигнут у знак сећања на стрељане ђаке и њихове наставнике. Посетили смо и спомен-музеј „21. октобар“ који је карактеристичан по томе што нема прозоре. Након посете Шумарицама обишли смо манастир Жичу у близини Краљева, задужбину Стефана Првовенчаног, првог српског краља. После краће паузе упутили смо се ка Копаонику.



Након неколико сати сна кренули смо у посету манастиру Студеница, чији је ктитор велики жупан Стефан Немања. Манастир је познат по многобројним фрескама из XIII и XIV века. После обиласка једног од наших најлепших манастира вратили смо се на Копаоник где смо

слободно време искористили за освајање највишег врха Србије, Панчићевог врха, који је добио име по најпознатијем српском ботаничару, Јосифу Панчићу. На велику жалост свих нас жичара није радила. Када смо се успели до врха, пред нама се указао огроман пејзаж чијем видокругу није било краја.

Последње одредиште екскурзије била је црква Лазарица, задужбина кнеза Лазара. Потиштени ушли смо у аутобус и кренули ка Пожаревцу. Последњи сати екскурзије проведени су у веселој атмосфери.

Екскурзија је допринела међусобном упознавању и зближавању. Ова екскурзија ће нам још дуго остати у сећању.

**Сања Животић и Јована Спасић, IIe<sub>2</sub>**

## Матурска екскурзија

У октобру 2009. године кренусмо у нова освајања незаборавних успомена, на матурску екскурзију. Пут је био дуг, напоран, пауза никад доста, али уз песму и осмех који је красио уморна лица, стигосмо у град на обали Егејског мора, у Паралију.

Другог дана, рано ујутру, упутили смо се ка комплексу манастира Метеори. Оданде се пружа диван поглед па имате осећај да сте на врху света, пожелите да сте птица и слободно се винете у бескрај. Ентеријер манастира је фасцинантан. Посетили смо и музеј који је у склопу манастира где су изложени сви предмети које су користили монаси вековима. У повратку смо посетили галерију и радионицу икона, као и Афродитин извор. По старом обичају, овом водом треба попрскати особу која вам се допада, а девојке које су пожелеле Афродитину лепоту, умиле су се том водом. Са још занимљивих инфирмација вратили смо се у Паралију где нас је чекала узбудљива вечера уз традиционалну Грчку музику, Бузуки вече. Грци су нам показали сиртаки, а ми њима наше српско



коло. Тако смо сви заједно играли, певали и обећавали да нам ови тренуци неће избледети.

Сутадан смо се упутили у други по величини град у Грчкој, Солун. Тамо смо посетили цркву Светог Димитрија, где се налазе и његове мошти. Посетили смо и Солунско гробље где нам је деда Ђорђе

испричао занимљиву причу о херојству наших предака. Ујутру смо кренули до планине Олимп где нас је одушевио поглед који одузима дах. Тамо је као на седмом небу, имате осећај да су вам облаци на дохват руке. То је поглед који се не заборавља...

Срца пуних успомена кренули смо ка Пожаревцу. Опет песма, опет сузе, али смо научили нешто ново - ако сећања постоје, онда се људи никад не растају.

**Јелена Ђурђевић, IV тт**

## Путевима вере

Једнодневна екскурзија ученика верске наставе изведена је 8. јуна 2009. године. Као браћа у Христу сабрали смо се на литургији у манастиру Ваведење Пресвете Богородице у Београду. Сви смо се причестили, примили тело и крв Христову, за шта смо се са вером у Бога припремали. Након литургије и причести поседели смо у манастирској порти тражећи душевни мир.

Највећи православни Храм, Храм Светог Саве, привлачио нас је својом заслепљујуће белом бојом и одузимао дах својом монументалношћу. У непосредној близини Храма налази се црква посвећена Светом Сави у којој смо се помолили икони Богородице Тројеручице. У повратку се осећао душевни мир ове мале Христове заједнице.



Сада већ традиционална једнодневна екскурзија одржана је и ове 2010. године. Овогодишње одредиште био је манастир Ковиљ у Бачкој, поред села Ковиљ у близини Новог Сада. Према предању, основао га је Свети Саве у 13. веку. Братство манастира Ковиљ годинама је одредиште младих који траже помоћ у настојању да се извуку из пакла наркоманије.

Сами се баве разним пословима који су у склопу њихових дневних обавеза: прављење свећа, икона, пчеларство, риболов, пољопривреда и др.

Из Ковиља одлазимо у Нови Сад где обилазимо Саборну цркву. Слободно време смо искористили на Петроварадину.

Захваљујемо Господу што нас је удостојио да посетимо ове светниће и на том путу приближимо се себи самима. Надамо се да ће уз Божју помоћ бити још оваквих путовања .

**Урош Миловановић и Данијела Перић, IIIe2**



## Интервју са Владиславом Велковским

### Глума је мој живот



**□ Да ли си члан неке глумачке секције?**

► Члан сам аматерског позоришта „Миливоје Живановић“ из Пожаревца.

**□ У којим си позориштима гостовао? Да ли си глумио само са аматерима или и са познатим личностима?**

► Први пут сам гостовао у Костолцу у позоришту Кастелум 2004. године, а касније у Петровцу, Деспотовцу, Великој Плани, на Убу и у Земуну.

**□ Који ти је омиљени жанр и пред којом циљном групом се осећаш најпријатније?**

► Док сам био млађи, више сам волео комедију, а како сам старији и зрелији, драже су ми озбиљне драме. Најпријатније се осећам пред оним који ми пружају енергију и аплаудирају на крају представе, али под условом да је то аплауз из срца.

**□ Да ли те интересује још нешто поред глуме?**

► Моја интересовања су углавном усмерена ка уметности, ту спадају књижевност, режија, драматургија и музика.

**□ Да ли читаш неку литературу?**

► Непрестано читам, најчешће поезију, прозу у нешто мањој мери и, наравно, драме, које ми увек дају инспирацију. Али се некако увек изнова и изнова враћам Јасењину.

**□ Какве су твоје амбиције?**

► Огромне, једна од њих јесте да створим нови уметнички правац и стил!

**□ Имаш ли идола?**

► Имам неколико идола у различитим областима. Када је у питању глума, то су дефинитивно Данило Бата Стојковић и Џек Николсон. Што се тиче режије, издвојио бих

У овом броју листа „Нови Хоризонти“ представљамо вам још један таленат наше школе, Владислава Велковског. Владислав је рођен 31. јануара. 1992. године у Пожаревцу. Глумом почиње да се бави 2002. године. Најбољу слику о Владиславу, као неисцрпном глумачком таленту, стећи ћете из нашег интервјуа.

**□ Када си се први пут суочио са својим глумачким талентом и да ли си га био свестан? Ко га је открио?**

► Први пут сам се суочио са својим талентом онога тренутка када сам почео да гледам цртане филмове. После сваког одгледаног цртаћа умео сам да поновим моје омиљене делове. Касније почињем да понављам реченице из чувених филмова: Маратонци трче почасни круг, Ко то тамо пева... Нисам био свестан, био сам исувише мали. Мој таленат је открила моја мајка, јер мајке увек све прве виде!

човека кога највероватније моја генерација слабо познаје, то је позоришни редитељ Слободан Унковски. У драматургији највише ценим Душана Ковачевића, Милену Марковић, Мају Пелевић и мање познатог Еден Фон Хорвата. У књижевности то је Сергеј Јесењин, а у музици гитариста групе AC/DC, Ангус Јанг.

**□ Како се припремаш за представу? Колико је времена потребно да се припреми једна улога?**

► Када је у питању комедија, трудим се да прикупим што више позитивне енергије и пренесем је на публику, док у озбиљним драмама своју улогу користим као елемент пражњења.

**□ Да ли планираш да упишеш факултет драмских уметности?**

► Наравно, чак и не планирам, уверен сам да ћу уписати.

**□ Шта би поручио својим вршњацима?**

„Живот може бити леп као песма, али га не можеш поновити на бис!“

**□ Кажите нам нешто о твојим наградама и признањима?**

► Најдража награда ми је освојено прво место на регионалном такмичењу у рецитовању. Осим тога драга ми је награда глумца вечери на фестивалу *Viminacium Iusten Teut* и многе друге, али дефинитивно највећа награда јесте **мој живот**.

**Ивана Димитровска, IIIт1**

## Улични уметник

Милан Миљковић, или Миље, како га сви знају, ученик је II разреда Економско-трговинске школе угоститељске струке. Бави се цртањем од своје треће године. Он каже да је то у почетку било цртање чича-Глиша и неравномерних облика и да је из године у годину то прерасло у ову

данашњу врсту уметности, која је донекле призната, донекле и није. То је УЛИЧНА УМЕТНОСТ, односно цртање графита, уметнички талас који у последње време постаје све више присутан и цењен.

Милан каже да су графити за њега нешто фантастично јер пружају могућност јавног оглашавања, они су најоригиналнији начин да некоме покажеш да га волиш или не волиш, да покажеш шта умеш, да изразиш себе на један крајње особен и другачији начин. Такође, каже да је због графита имао проблема са органима јавног реда.



Милан данас има групу која се бави цртањем графита. Група се зове SAC (*Street Artist Crew*).

Поред нелегалних, група је радила и легалне графите за разне фирме. Милан каже да ће наставити да вежба цртање. Такође се нада да ће овај вид уметности бити потпуно признат, како би његов таленат остао слободан, неугрожен и неспутан у борби да пронађе своје место у уметности.

**Милан Миљковић, II у**





## Богатство књижевних ликова... Шекспирових, Андрићевих, Ћосићевих, Достојевског

**Ж**ивот је несхватљиво чудо. У животу много добијамо, али много и дајемо. Упознајемо различите људе, доживљавамо незаборавне тренутке, волимо и бивамо вољени. Смејемо се, плачемо, састајемо се и растајемо. Све је то саставни део живота. Надамо се, желимо и верујемо у боље сутра. Верујемо у правду, у Бога и надамо се да добро побеђује зло. Док Шекспирови јунаци, Ромео и Јулија, гину због љубави, у Андрићевој Авлији су заробљени невини људи. Ћосић нам говори о породичној драми Катића, о борби за корене. Достојевски се пита да ли циљ оправдава средства.

Проклета авлија је назив познате тамнице. У њу је грешком смештен Фра-Петар, учен и образован човек. Љубав према књизи га повезује са Ћамилом, образованим младићем који је несрећан у љубави. У Авлију многи долазе, многи и одлазе, али неки ипак остају. Смењују се стражари, заробљеници, али Караџоз остаје, он је аутентичан и типичан представник власти. У младости је био миран и повучен, касније постаје коцкар. На крају завршава као „господар“ Авлије. У свом делу „Проклета авлија“ Андрић нам говори о неправди, о пролазности. После Фра-Петрове смрти остале су његове приче и алат. За Ћамилом остају приче о Џем-султану и неостварена љубав. Сваки човек за собом оставља дела и сећања на њега. Док живе сећања, живи и човек.

Док заробљеници у Авлији пате за својим вољенима, Ромео и Јулија бар на тренутке уживају у љубави. Њихова љубав је забрањена, осуђена, али искрена и јака. То је нит која их је држала заједно и одвукла чак у смрт. Препуштени сами себи, у жељи да буду срећни, чине непромишљене поступке и завршавају трагично. Њихови животи се гасе због неспоразума. Љубав је племенито осећање. Она покреће све. Бити вољен и волети је најлепши благослов. Неке љубави су узвраћене, неке нису, најтужније су трагичне. Као у Коренима, због свађе у породици страдају најмлађи чланови.

Вукашин се одреко своје породице. Напустио је оца, родно Прерово и оженио се кћерком очевог ривала. Одрекао се својих корена. Отац га је школовао у Паризу, желео је да му син буде учен и поштован господин. Због њиховог неспоразума Иван и Милена, Вукашинова деца, никад нису упознали деду, Аћима Катића. У делу „Корени“ Ћосић нам кроз контраст представља драму породице Катић. На једној страни је Вукашин који је своје корене продао за три стотине дуката, а на другој страни је Симка, супруга његовог брата Ђорђа, која се свим силама бори за наставак корена. Она је типичан представник жене тог времена. Удала се у богату породицу, једра је, млада, здрава. Њен задатак је да породици Катић подари потомке, наследнике Аћимовог великог имања. Вредна и поштена, трпи увреде и батине. Напушта Ђорђа, али му се враћа. Њена породица је сиромашна, нема куда да оде. У очају препушта се слуги и са њим добија дете. То дете представља спас породице Катић. Сви слуте да дете није директан потомак Катића, да му Ђорђе није отац. Аћим га прихвата као свог унука, имање добија наследника.

Наставак романа „Корени“ представља роман „Време смрти“. У њему је представљена Вукашинова породица, његов однос према жени и деци, његово схватање живота. Вукашин се бави политиком, бори се за идеје, али не и за власт. Супруга му је елегантна и отмена, мајка двоје одрасле деце. Почиње рат и син Иван одлази на ратиште. Ђерка постаје медицинска сестра. Вукашин је могао да спречи одлазак сина у рат, али није желео. Није желео да повреди сина и да изда отаџбину. Иван у рату схвата праве вредности живота. Оца осуђује, јер га није никада одвео у Прерово да упозна породицу, корене. У рату среће човека који је родом из Прерова. Он му говори о Аћиму, Ђорђу, њиховој породичној кући. Говори како ће, кад се рат заврши, отићи да упозна деду и стрица. Жели да види плодне њиве и зелене ливаде. Жеља да упозна породицу представља наду која му помаже да опстане у рату. Мајци се у писму обраћа са пуно љубави и нежности. Говори да су услови сурови и да му је тешко. Теши је, не жели да мајка брине. Сестру саветује, говори јој да заврши школу, да се не удаје млада. Пише јој о рату, о његовој бесмислености. Недостаје му кућа, жели да опет буде са њима. Ћосићеве јунаци чувају корене и бране отаџбину. Говори нам како је ратовати бесмислено и тужно. У рату страдају невини људи, пропадају породице.

Раскољников у роману „Злочин и казна“ жели да учини добро. Себе пореди са Наполеоном. Убија зеленашицу, стару Аљону, и на тај начин мисли да помаже човечанству. Раскољников је сиромашан младић, пропали студент. Извршава савршен злочин, не оставља трагове и ништа на њега не указује. Накит и новац који је украо од зеленашице сакрива под камен и више га никад није видео. Из тога закључује да му мотив није био богаћење. Сматра да је њеним убиством уклонио зло из света, али се његова савест не слаже са тим. Његов ум га је одао, осећај кривице и снови о убиству. Његов ум се потпуно помутио. Велику помоћ пружа му Соња, кћерка бившег чиновника која се одаје проституцији како би прехранила породицу. Она га воли и саветује му да се преда. Када је осуђен на осам година робије у Сибуру, Соња креће са њим, пружајући му љубав и утеху. Раскољников схвата да му је она једина нада и спас. Тог тренутка се родио нов Раскољников са вером и надом у себе и жељом да отпочне нови живот.

Достојевски нам доказује да су љубав и вера покретачи свега и да свако зло у себи носи бар мало доброг.

Живот је као и све велике ствари саткан од малих. Саткан је од уздаха и суза. Сваки живот креће са дна, јер ће једино тада на врху бити места. Сваки проживљени сат, дан, години никада се неће поновити. Зато треба давати сваки део себе, волети, бити вољен. Тада ће нам живот бити несумњиво бољи. Ликови Андрићевих, Шекспирових, Ћосићевих дела и дела Достојевског говоре да се у животу треба борити, да никада није касно за нови почетак, да се сваки циљ може реализовати, само треба одабрати права средства. Треба служити добру и веровати да се добро добрим враћа.

**Марија Богдановић, IVе3**

Прво место на литерарном конкурсном поводом обележавања 160 година постојања школе

## У школи се живот учи

Легенда каже да је славни виолиниста Тартини све своје сонате прво одсањао, па их тек онда написао и одсвирао. Попут њега, нашли смо се и ми у једном необичном сну у коме царује звездани прах који нам својим светлуцањем обасјава стазу којом корачамо, стазу која ће нас одвести до интелектуалног узвишења, тамо високо где се живот учи.

И данас, после година, мисао о њој, признајем различита, свако је на некој својој таласној дужини, али нам је један заједнички став – трајемо у том вилајету где не морате бити ни богати ни сиромашни, ни леви ни мање леви, да бисте се осетили посебно, да бисте и ви били лампион једног савршеног склада где нам знање спира сво сивило и тугу. Како је Андрић рекао: „Многи људи примају и посматрају живот и свет око себе на један начин који бих ја назвао – вулгарним песимизом“, чиме је јасно исказао, нису они лутали обалом којом су и сви умови, оном обалом где вас заплускују таласи великана попут Достојевског, Селимовића, Тесле, Питагоре, Пикаса... Захваљујући тој обали и наши умови успели су да засијају великим знањем. Научили смо да у животу, баш као и Дучић, пронађемо своје сунцокрете који ће са собом носити све што оличава младост и узлет ка висинама, јер у животу, ипак, свако тежи да досегне неку звезду, нешто сјајно, да ужива у естетским доживљајима. Трајали смо, трајемо и трајаћемо овде где се наше душе спајају попут мостова, где покушавамо да у животу спознамо праве вредности, овде где се стално продужава ланац људских мисли које се преносе с покољења на покољење, овде где се руше све наметнуте границе међу људима. Јер, најзад, величина човекове душе и јесте у томе да живот гледамо широм отворених очију без осуђивања туђих ставова, да нам је душа једна етичка целина и вредан део културног склада.

Понекад се само запитам чиме је људска врста заслужна да оволико добија а да јој још више, увек недостаје. Неки људи нису свесни да „минут среће вреди хиљаду година славе, или можда много више“. Не знам због чега свему налазе недостатке. Зар је важно да ли се истом Богу молимо, да ли говоримо различитим језиком, да ли се неко крстио, клањао, писао с десна на лево? Важније је што смо ми ти који остављамо сведочанство о раси која је живот бојила тоновима раскошних боја, о раси која је све своје трагове чувала у ковчегу који ће, дубоко на дну океана, наћи неко и радоваће се остацима наших најбољих, најсрећнијих година живота. Тај ковчег је људска једнакост испунила бојама, речима, тоновима, покретима, јер све смо то стекли тамо где се живот учи, тамо где се рађа и негује способност стварања духовних добара у циљу интелектуалног опстанка људског рода.

Драго ми је, признајем, поносна сам што сам члан склада људских умова који ће у животу наћи своју водиљу у сјају милиона звезда, људи којима ће месец правити кривудава путању коју ћу слепо следити јер знам да ме тамо далеко, тамо, тамо... чека награда за успешно састављену слагалицу живота где ни један део није недостајао. Захвална сам што ме путокази живота никада нису напустили, јер знам да је живот тежак, да упутство за његову употребу још није измишљено. Потребно је много уметности и акробације да би се балансирао на овој „жици“ живота, али сам бар пронашла „приручник за почетнике“, пронашла сам место где се живот учи.



Јелена Ђурђевић, IVТТ



## Свети Сава је симбол свих тежњи ка добру

Свети Сава је наша вечита прича, никад до краја испричана. Сви Срби знају о њему понешто, али нико не зна све, јер је његова биографија истовремено биографија Бога и Цркве у свету и историји. То је и биографија целог овог народа.

Свети Сава је конкретна историјска личност, али и човек будућег века. Он је, као што је рекао Владика Николај, „најлепше српско дете“ које је даровано Богу, али и најлепши српски лик кроз који се Бог нама показује. Кроз њега је биће овог народа најбоље видело и предосетило Царство Божије и вечни живот. Непознати и далеки светови који се скривају у човеку у њему су се открили на најлепши начин. Наша бурна природа, често склона разуданости и деструкцији, Светим Савом се оплемењивала и припитомљавала.



Свети Сава се умом уздизао докле су стизали најумнији људи његове епохе, а срцем до самог Божанског престола. Напустио је царски двор, одрекао се раскоши и отишао у „земљу пресвете Богородице“ да поправи и просвети себе, како би то могао да пренесе другима. Свим својим бићем је тежио ка Небу, откривајући свет као чудесну поему Вечног уметника. Све што је имао давао је другима – живео је за друге. Могао је многим да влада, али одабрао је да служи свима. Што се више одрицао од често неограничених потреба људске природе, то је боље потврђивао себе као личност. Код њега је све било универзално, саборно, човечно и свеобухватно – ум, воља, осећања, љубав. Љубав је ширила његово биће до неслућених размера. (...)

Сабрала су се у њему сва времена, повезали векови, укрстиле људске судбине, проговорила сва наша поколења. Зато већ толико векова, уверљиво сведочи да Бог хода овом земљом, да је Бог са нама.

За живота је био „путујући храм“ и апостол, а његове мошти су биле „лек бесмртности“. Учинио је много, али је то несразмерно мало у односу на оно што чини у животу после живота. Када је умро, као да се тек родио и почео да живи. Тада је све његово добило још чудеснију снагу и преображавајућу моћ. Током векова се његов жиг утискивао на све што је српско. Постао је заштитни знак целог народа, његов дух, крвоток и огњени стуб који спаја народ са небом.

Када смо имали највеће падове, Савино име смо призивали у помоћ. У највећим посрнућима њиме смо васкрсавали. У злокобним добима мирио је завађену браћу. У сеобама њега смо носили као највећу светињу и амајлију; докле смо се ми расејали, дотле се његово име протегло и пепео развејао. Свети Сава нас је најлепше свету представио и са свима помирио. Где се он појави, тамо су туђини постали сродници, непријатељи пријатељи, разбраћени браћа. Чини ми се да је он већи савременик од савременика нашег доба. Као да ми живимо у његовом, а он у нашем времену. Зато он није прошлост већ будућност. Он је створио аутентичну и отворену српску културу, спремну да од других прими све што је достојно да буде примљено, али истовремено способну да одбаци све што скрнави људско достојанство. Циљ му је била „света“, а не „велика“ Србија, јер је земљи највећа нада ако у њој има светих и честитих људи.

У овом веку се све преокренуло. Светог Саву су неки или умртвили или отписали. Можда је мањи грех оних који га отписују него оних који га умртвљују. Трезвено и одговорно проучавање прошлости, усвајање оног што је издржало проверу времена и историје и транспоновање тога у конкретни живот - то је оно што чине одговоран и зрели народ. Ако свете Божје људе, попут Светог Саве, посматрамо само као људе прошлости, а не као људе будућности, узоре и идеале којима тежимо, на погрешном смо путу.



## Косово и Метохија је душа Србије

- Одломак -

„Ово је ваша кућа“, пружа ка њему фотографију окренуту наопачке, стегнуту, у дрхтавој хладној руци и тад утихнуше казаљке, све занеме.

Тишина беше ометена једино громовитим куцањем његовог срца. Све се покрену када још једна суза кану за душу. Гледајући слику и срушено на њој и у њему се сруши све. Сруши се нада... да ћемо је опет имати, као некад. И пробуди се јака жеља за осветом, да и они осете исто, како је кад губиш огњиште, како кад не постојиш, кад је немаш. Зачу се шкрипа врата. Он и његови кораци напуштају. Срце му је плакало, а скоро ни једне сузе. Дошло му је да заурла. Зашто? Зашто? Али, ипак је упорно ћутао. Скамењен стајао је дуго, тражећи у себи витеза који ће све решити, ослободити ове патње друге, своје корене, али није успео. Седе на праг туђег, дубоко се замисли и исцепа слику на ситне комаде.



Неприродна тишина штитала је за уши, трудила сам се да је не чујем, али сам осећала њен порив како ми дише за врат, осећала сам се беспомоћно као и данас. Он тог тренутка устаде и крете даље, а ја као да сам и даље тамо, згазила дубоко у прошлост и надам се у другачију будућност. Тамо сам где ме звона Пећке патријаршије буде, где се тамјан из Грачанице осећа, где се пој са Дечана чује, где се Косово Поље и даље дичи, где царев град још сија, где се његова стопа и даље чује, где Бистрица доноси мир из Хоче, где се са Шар-планине види цела домовина. Тамо где нам је божурово цвеће, тамо где су некад и издајнице крочиле. Гробови тамо још увек плачу, а као да је све заспало... И чека. Чека неког ко ће је пробудити. Можда ће св. Стефан, св. Архангели, или пак Глас, али све мање верујем у то да ће се минути скратити. Уместо тога, јецај прошлих дана, плач несташних и даље се чује, као кроз маглу га се сећам и даље га видим. И онда се сетих свега...

Дуга колона, једни за другим, бол за болом, све тежи и тежи. Згрчени у углу камиона, пуног кутија у којима смо спаковали „све“, део плодне земље, део радости, део срца, део успомена. Нешто ме је у грлу стегло. Осећали смо исто, а утехе нигде. Дошло ми је да се окренем главом без обзира и да се вратим, али у мени је јачи глас говорио. Касно је... и даље му верујем. Мисле ли да ако уклоне крст, вера више не постоји? Мисле ли да одустајемо? Имамо 1113 разлога, 1113 светиња, и ко зна колико „остављених“. Иста слика се отегла, а имам жељу да прекријем заборавом и да је више не угледам. Али како? Како кад тамо леже твоји корени? Како кад знаш да је напред ништа, а тамо све? Како сутра да не буде теже? Како кад сад дели граница? Али, за срце не постоје границе. Оно воли и ван њих, оно је тамо. Дух мој је тамо. Давно зачет, непромењен вековима, неуништен, теран, али никада није одлазио. Одлазе сви, али без душе. Без речи покушавам да објасним, без речи говорим, али не разумете. Не разуме ни он, ни ја, јер говорим проклетим погледима, који су уперени „тамо доле“. Велико „тамо доле“ које нам отимају, где нам је све, култура, историја, ми сами, наша душа. Одузеше нам је, а ми и даље живимо, деле нам земљу, а ми и даље ћутимо, узеше свето, а ми се не бунимо. Непотпуни смо без Косова и Метохије. Волиш, требаш, а немаш је... Заборав је наша мана. Заборавили славне бојеве, крв проливену, а много је ње текло. Можда смо и негде у неком кутку своје свести заборавили снагу, заборавили шта остављамо, због чега се не боримо? Или нема ко да нас поведе? Или се пак плаши да опет за собом не остави глад и тугу? Тишина не даје све одговоре. Згазили нам идеале, уништили историју, језик... не примећујемо, па не знамо шта сад. Постали смо жртве своје и њихове пакости.



Пећка патријаршија,  
Санела Беговић, ШтТ

Оног трена кад рече: „Идемо даље“, није кренуо, остао је на истом месту, само је желео даље, даље од свега и више никад није погледао ни једну фотографију. Ово моје срце говори, ја само записујем. Нада за мене није узалудна, она је једино што имам, њом градим срушено, њом подижем спаљено.

**Милица Цаврић, IТе<sub>1</sub>**

## Импресија из Њујорка

Кажу да уопште није важно колико смо пута удахнули у животу већ колико смо пута остали без даха. Наше импресије могу бити тако снажне, тако нестварно јаке, као да се не налазе на јави већ у неком фантастичном сну.



Сећам се момента када сам доживела осећај о коме многи сањају. Величанствени ватромет различитих осећаја оживео је у том трену у мом срцу. Угледала сам велелепни Кип слободе и као да су се небо и земља померали, а ја утонула у неку другу димензију. „Слобода осветљава свет“ и заиста је тако. Читав свет је испод, а Кип као да је изнад свих и свега. Висок је 46,5 метара, чему треба додати и 46,9 метара високо постоље. Налази се на Острву Слободе и представља поклон Француске Сједињеним



Америчким Државама као чин пријатељства. Скулптор споменика је Федерик Бартолди, а унутрашњу конструкцију је израдио чувени инжењер Гистав Ајфел.

Тежак 205 тона, Кип оставља импресију на свакога, а ни ја нисам остала имуна. На врху, круна са седам зракова је симбол слободе који треба да жари кроз седам мора и седам континената. Кип слободе треба да опомиње на пријатељство и помоћ коју је Француска дала америчким насељеницима у њиховој борби за независност. Кип стоји на острвцу испред Њујорка од 1886. године. Данас постоји и његова умањена верзија у Паризу као напомена његовог француског порекла. Временом је Кип постао симбол Америке. Он је највећи у свету израђен од метала те је најпрепознатљивији знак Њујорка.

Кип симболизује слободу у целом свету. Симболично је приказана жена која излази из окова тираније који се налази око њених ногу. На њеној левој руци се налази табла на којој пише „4. јул 1776. год.“ што је датум објављивања америчке независности.



На стогодишњицу његовог постојања 1986. године Кип је реновиран и добар део је позлаћен. Отворен је за посетиоце, а посети га више од 10 милиона људи годишње. Унутар њега се налази мали музеј посвћен историјату овог споменика. Посетиоци се могу попети на круну споменика путем који има више од 350 степеника, што је еквивалентно згради са 22 спрата. Одатле се може видети готово цела панорама Њујорка.

Кип слободе у Њујорку је нешто најдивније и најмоћње што сам угледала у свом животу. Осећање које ме је тако снажно обузело када сам га први пут угледала, остало је по својој снази јединствено. Осећај је непоновљив. Сама помисао да стојим

крај нечега величанственог, огромног и доминантног, учинила је да осећам као да могу да дохватим Месец, Сунце, звезде.

Чудно је колико је човек мали у односу на своја дела, али није чудно то да човек умире и нестаје са лица земље, а његова дела остају да сведоче о снази људског ума јер, напоследку, ум царује!



## Како мобилни телефон квари језик

Хиљаду и једно слово, а ни једна проклета реч кад се сретнемо „face to face“. Глуво, јер смо и ми глуви, слепи, не чујемо, не осећамо. Брзи прстићи и наш алтер его. Стисни да мили, стисни да размисли, ма, стисни да уђеш у стварност, да изађеш из модерног времена. Немогуће је извести операцију. Људи постали бројеви, као да су сви исти, „send to many“... Пада мрак, овде, тамо, те вечери. Двотачка, повлака, звездица, и то је то. Што бисмо причали, што бисмо било шта радили кад имамо поруке. Укуцаш пар слова, „send“, „yes“ и решио си проблем, али „failed“. Ионако се не разумемо, али што једноставно кад може компликовано.



„Мислим, шта је“, зачу се у аутобусу који би требало већ одавно да је на неком отпаду, али, Боже мој, још може да се котрља низ брдо, а уз? Ко те шта пита? Уђеш, седнеш, али ретко кад, и гледаш да изађеш чист колико је то могуће, али није могуће. А, да, у поруци 27. 4. мој дан, моја пресуда, моја осуда и ето повода. Таман помислих да дремнем мало, удавише ме ови моторци иза. Јооој, кад је стигла слична садржају претходне. „Ео Ц срећан родј... втппп. Еоо и теби. Хвала и ја... а? Стани, ја сам Ц, име одавно немам и не разумем, што рече Марија, не желим да разумем. А што би? И онако ме све троструко погађа. Нзм,нзм... не знам ни шта пишем ни шта читам? „Sh“, „w“, „ch“, „q“, „wtf“...“ Знате, најновији билтен, вероватно не, јер није толико интересантан за јавност јер је обучен и није у боји...

Извршена је нова реформа српског језика. И даље имамо 30 слова. Сада имамо још 30 начина да их напишемо. А велика слова? Ахам тараба... па, да, да знам... Ма, више ни једну реченицу не почињем без ма и па, па сад, ттп. Програмирани да рушимо, рушимо сами себе већ вековима. „Шатро“ су нам ови преко океана уништили језик, земљу, историју; није да нису, али, хеј, не отимајте нам главну улогу. Е, браћо Срби „btw“, не разумем „buy the way“ српски, Србине... пи, пи... пиппп... Позвани корисник није доступан... Нема потребе да



покушавате касније, касније само може да буде горе. Значи, брате, ктс. Чик пробај да одолиш? Еее... Де си будало? А наводници, шта беше то? Да није то „р.и.м.р.“? У п.м. је л ово још увек српски или? Ако причамо о количини, максимална је. Заменили нас уређаји који мисле, јер смо ми постали роботи. И мајмун да има тастатуру, имао би шта да каже. Ех, недавно се онај са бројевима нашао увређен овом реченицом. Питам се што. Морамо да идемо у корак са светом, интернет, кабловска, мобилни телефон. Није ни чудо што мала Милица зна боље немачки него српски, а ми се тиме хвалимо. Куд журимо тамо, кад успут губимо све. Због тог „Тамо“ изгубисмо и душу, а шта ће нам. Ера технике, све је на дугме, за паметније потезе „try later“. Ни просто да или не више нисмо у могућности да кажемо, ма не знамо ни да пишемо. Каква ћирилица, више је нема, „and simbols“, а ла карт, један смајли и доста. Код тб или мн? Каква осећања, и то нам је одузето. Санкције. Ипак смо ми „мала“ земља. Можда ми сутра, ко зна, на гробу уместо Милица Цаврић стоји само Dz. Ххт... напредне генерације, сви би сад и без муке, што краће, а да добијемо што више. Ртд... Можда је то што губимо језик наша акциза, јер је потрошња велика. Што је мнг, мнг је... е још очекује да му одг. на в.т.п. шта му дође то варам те понекад, ма стављам тачку (знак интерпункције, опција and simbols) титтт... број није у функцији. Нзм, нзм, мсм, нрзм... јбг... Баш супер што скоро никад нм крд...

Те вечери гледао ме је очима као да ме осуђује, као да сам нешто скривила, а нисам. Мрзим што не знамо, не у мемо. Ћутимо и није у питању сигурност, једноставно, та опција код нас не постоји. Лица без осећања, лица са мобилним телефонима и симболима. Тровао ме је погледом. И опет тишина која је гутала нервозно лупкање ногом, гутала је нас, јер више нисмо постојали. Једна погрешно послата порука изазва сумњу, сумња страх, а ја не знам да се бојим, зато прекидам ову фарсу, пишем „готово“ и стискам „send“, „yes“, „no“, „yes“, „yes“, „yes“... „ноо“.

**Милица Цаврић, IТе1**

### Речник:

Try later- покушај касније  
And simbols - симболи  
Send - послати  
Нрзм - не разумем  
Мсм - мислим  
Тб - тебе  
Мнг - много  
втп - волим те пуно

Face to face - лице у лице  
Btw (skr od buy the way)-успут  
јбг-\*еби га  
нзм-не знам  
Р.и.м.р.-макро  
мн - мене  
крд - кредит

## Анђео

Ти ниси обична жена  
Која мојим сновима крочи,  
Ти си као анђeosка пена  
Због које ми умиру очи.

Није то проклета љубав,  
То је само лаж за просте!  
Познаје моје речи бог губав  
И девојке које се ражалосте.

Не волим те зато што си анђео  
И зато што ти се све може!  
Пред твојим лицем ја сам занемео,  
Пред твојим телом постао  
део твоје коже...

Зато те намерно псујем,  
Зато ти кажем да те мрзим,  
Зато те не чујем,  
Зато потајно пузим.

Јесте, то је зато јер те волим...  
Ти си бол срца мог  
И у маси са људима голим  
Плачемо ја и губави бог.

Ево, запалићу ватру својим костима,  
Да ти осветлим свето лице,  
Даћу и шећер гостима,  
Само да ми се вратиш са улице,

Јер лепо је кад те волим,  
Анђеле мој свети,  
Лакше ми је и да пловим,  
лакше ми је и мрети...

**Владислав Велковски, IIIТТ**



Александра Мемаровић, IIIТ<sub>1</sub>  
Јелена Ђорђевић, IIIТ<sub>1</sub>

## Бесмртност се не купује

Букти пустиња у лику јахача среће  
Стежи тај трон посматрача јаче  
Јер слабије га очи неће  
Гледају и ништа не виде  
Слушају а смртна тишина се чује  
Бесмртност се не купује  
Речима се крст кује  
Нема тих прозирних руку без дна  
Да остану моја једина мана  
Кад бих остала без дна вечитог сна  
Не бих имала душу која милује  
Река мојих суза би осетила сушу  
И камену рибу белог трбуха  
Вечити страх низ образе ми лије  
Сад у глави имаш зид  
а у животу све  
...тако ти је...

**Митић Марија, IVе<sub>3</sub>**





- ☺ Ученик: „Хомосапијенс је, беше, робот?!“
- ☺ Професор: „Како Ромео показује своју тугу?“  
Ученик: „Он се затворио у собу и спустио ролетне!“
- ☺ Професор: „Шта се брзо кретало 1675. године?“  
Ученик: „Па, ракета!“
- ☺ Професор ученику: „Зашто причаш?“  
Ученик: „Не причам!“  
Професор: „Онда испушташ неке звуке!“
- ☺ Професор: „Зашто је песма тако звучна?“  
Ученик: „Зато што има слушни апарат.“
- ☺ Професор: „Данас је све мање правих јунака.“  
Ученик: „Јесте, последњи је био онај незнани јунак.“
- ☺ Професор: „Она ћути триста на сат!“
- ☺ Професорка: „What is happening in that movie“?  
Ученик: „Page 47“!
- ☺ Професорка: Где су деца? (било је доста одсутних)  
Ученик: Остала код куће, мама их пресвлачи.
- ☺ Библиотекар: Ако тражите „Ујка Вању“ њега нема?  
Ученица: Кога?



Овакви смо на екскурзији!

## Матурске хаљине

некад и сад



УРЕЂУЈЕ: КРСЋЕВСКИ ИЛИЊИНА



Марија Костадиновић, III т1



Милена Константиновић, III т1

## Шта све наши професори изговоре у афекту. Лапсуси!

- ☺ Остави те оловке и почни да пишеш!
- ☺ Гледај кад причам!
- ☺ Лепо окупајте таблу!
- ☺ Под кец... (уместо под један)
- ☺ Ја сам институција!
- ☺ Кад ја окренем леђа, општенародно весеље!



Напад на библиотеку  
Ученици III т3



### Истраживање јавног мњења грађана Пожаревца

Ученици Ше3 (Радосављевић Дарко, Пајкић Александар, Стокић Милош, Стојановић Душан, Ристић Милош и Миловановић Никола), чланови статистичке секције наше школе, 15. јануара 2010. године, од 8 до 14 часова, анкетирали су грађане о њиховим ставовима према организацији паркирања возила у граду. Чланови секције су, такође, утврдили заузетост централних градских паркинга у наведеном времену. Иако сви грађани којима су се обратили нису били спремни да учествују у анкетирању, ученици су ипак дошли до неких закључака.

Грађанима је постављено 12 питања и ово су резултати истраживања.



да код наших грађана ипак постоји свест о властитој одговорности у загађивању животне средине које би створили велики аутомобили.

Трећина анкетираних сматра да су превисоке казне за непрописно паркирање, док 37% сматра да казне треба да буду ригорозније, јер се само тако може увести ред у паркирање. Само 60% испитаника сматра да треба градити нове паркинге, док је 11% незаинтересовано за решавање овог проблема, јер сматрају да има важнијих питања које градске власти треба да решавају.

Статистичка секција је прикупљене податке представила графички, а илустрација њиховог рада су приложени графикони. У компјутерској обради података, статистичкој анализи и тумачењу добијених информација помогла им је професорка статистике Весна Станојевић.

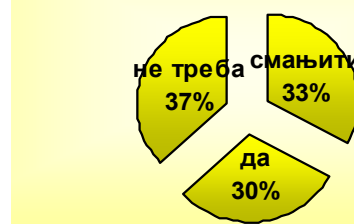


Анкетиран је 61 грађанин старости између 17 и 60 година, од чега су 55 возачи. Дошло се до информације да око **90%** испитаника сматра да постоји проблем паркирања у граду.

Преко 50% анкетираних познаје више особа које су незадовољне организацијом паркирања у граду, док 34% не познаје ни једну особу са тим проблемом.

Свега 33% испитаника би купило велики ауто, а мали ауто би купило око 36%, што указује

**Ставови грађана о висини казне за непрописно паркирање**



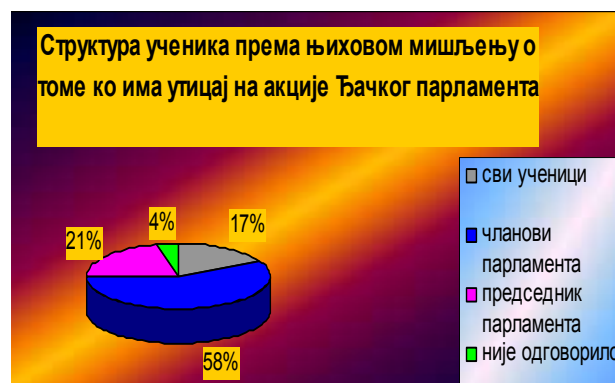
### СТАВОВИ И МИШЉЕЊА УЧЕНИКА III РАЗРЕДА О ШКОЛСКИМ ПИТАЊИМА



Ученици Ше1, чланови статистичке секције, анкетирали су 145 ученика трећег разреда IV степена у фебруару 2010. године. Анкета је обухватила 15 питања, подељених у 4 групе:

- ставови о школском часопису и предлози за његово побољшање
- избор дестинације за екскурзију и правовремено организовање

- организација превоза ученика путника
- ефикасност и улога Ђачког парламента



Циљ је био прикупљање и обрада података о ставовима ученика на основу чега би се утврдили закључци и предлози за измене и будуће деловање управе школе, наставника и ученика.



Акваријум



Уређење животне средине

### Ликовни радови ученика Шу<sub>1</sub> и Шу<sub>2</sub>



### Предлог наших куvara **Шне нокле**

#### Норматив за 10 особа:

- 1 литар млека
- 6 јаја
- 50 грама брашна
- 250 грама шећера
- 1 шипка ваниле
- 50 грама чоколаде



**Припрема:** Ставити литар млека да заври са ванилин шећером. Посебно умутити чврст шне од беланаца. Након 2-3 минута, решеткастом кашиком их водити и ређати у дебљи суд. Посебно умутити жуманца са шећером, брашном и 100 мл млека. Закувати крем у млеку у којем су се кувале грудве од беланаца. Скуваним кремом прелити укувана беланца. Служити расхлађено.  
Време припреме: 20 минута